

— "Οχι πολὺ μακριὰ· ἐμεῖς ἀπὸ καὶ ἐρχόμασθε.

— Εἶνε στρατιῶται 'ς τὸ Σεδάν;

— "Ω! πολλοί.

— Γάλλοι;

— Ναί· εἶνε κι' ὁ αὐτοκράτωρ.

— "Α! καλὰ, εὐχαριστῶ. Προσιδὼν δὲ τοὺς ἄλλους· Εἶνε κι' ὁ αὐτοκράτωρ! εἶπε.

Τὸ πρεσβύτερον τῶν κορασιῶν ἐστράφη·

— Προσέξετε, εἶπεν· εἶνε ἓνας σκύλος λυσασμένος 'ς τὸν δρόμο.

— Δὲ 'μπορῶ νὰ σταθῶ 'ς τὰ πόδια μου πειὰ, εἶπεν ὁ τραυματίας.

— Δὲν βλάπτει· ἀνέβα 'ς τὴ ράχι μου... προτέινει δ' αὐτῷ τοὺς ὤμους του ὁ πρῶτος στρατιώτης.

Αἰφνης ἡ ῥιπὴ τοῦ ἀνέμου ἔφερε μέχρις αὐτῶν ἀσθενὲς, ἐκ τῆς ἀποστάσεως, σάλπισμα. Ἦτο ἡχος γαλλικῶν σαλπιγγῶν.

— Τέλος πάντων! εἶπεν ὁ φέρων τὰ ὄπλα, καὶ ἐνθεις εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ τὴν σάλπιγγα ἤρξατο σημαίνων σθεναρῶς «Τα ρα τα τὰ!..»

Μέλας ὄγκος ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς τάφρου ὑπανηγέρθη ἄμα τῷ ἡφ' τῆς σάλπιγγος, καὶ προσεῖδεν ἐρχομένους τοὺς στρατιώτας. Ἦτο ὁ κύων. Ὅτε ἐπλησίασαν, ὁ σαλπικτῆς ἰδὼν τὸν μέλανα τοῦτον ὄγκον ἔκυψεν.

— Ὁ Μαραφέτης! Μὰ τὸ Θεό, παιδιὰ, ὁ Μαραφέτης!

Καὶ ἔρριψε χαμαὶ τὰ ὄπλα ὅπως θωπεύσῃ τὸν κύνα. Ὁ κύων εἶχε πέσει πάλιν ἐκτάδην καὶ ἐθεώρει τοὺς στρατιώτας σείων τὴν οὐρὰν αὐτοῦ.

— Εἶν' ἄρρωστος, εἶπεν ὁ δεκανεὺς.

— "Οχι, εἶνε λαθωμένος εἶπεν ὁ σαλπικτῆς μετὰ λύπης.

Καὶ ἀπέμασσε διὰ τοῦ δακτύλου αὐτοῦ τὸ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ κυνὸς ἐκρέον αἷμα.

Εἶδε τότε τὸ δέμα τοῦ ράκου, ὕπερ ὁ κύων ἐκράτει διὰ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλαβεν.

— "Α! κατεργάρη, ἀπὸ τοὺς Πρώσους τάρπαξες αἱ; Ἀλλ' αἰφνης ἠνωρθώθη κλονούμενος, ὡς νὰ ἐκενώθη κατ' αὐτοῦ ὀλόκληρος ἡλεκτρικὴ συσκευή, καὶ διὰ φωνῆς κεραυνοβόλου ἀνασείων ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του τὸ ράκος·

— Ἡ σημαία, ἀνέκραξεν, ἔσωσε τὴν σημαία!

Καὶ οἱ στρατιῶται ὀρθοὶ περὶ τὸν κύνα ἤρξαντο κλαίοντες.

— Ἐμπρός! εἶπε μετὰ στιγμᾶς τινας ὁ λοχίας δεικνύων τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς ὁδοῦ. Τὸ μέλαν κύμα προσήγγιζεν· ἤκούετο ὁ ὑπόκωφος καὶ ἔρρυθμος κρότος τῶν βημάτων. Ὁ σαλπικτῆς ἀνῆγειρε τὸν κύνα. «Δὲν θὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ φοφήσῃ ἐδῶ ἐμπρός 'ς τοὺς Πρώ-

σους», εἶπε. Καὶ οἱ τέσσαρες ἐθεώρησαν ἀλλήλους.

Ὁ τραυματίας εἶπεν· «Ἀφήσπέ· με μένα, πάρτε τὸ σκύλο».

Ὁ λοχίας ὕψωσε τοὺς ὤμους. Παρετήρησε τὸν βραχίονά του, καὶ προσεπάθησεν· ἀφήσῃ αὐτὸν κρεμάμενον, ἀλλὰ τὸ ἄλγος ἀπέσπασεν ἀπ' αὐτοῦ ὑπόκωφον κραυγὴν.

— Ἐμπρός! εἶπεν εἰς τὸν σαλπικτῆν, ἀναλαβόντα τὰ ὄπλα.

— Γὰ νὰ τὸν πάρω πρέπει ν' ἀφήσω τὰ ὄπλα... εἶπεν οὗτος.

— Ν' ἀφήσωμε γαλλικὰ ὄπλα 'ς αὐτοὺς τοὺς!... εἶπεν ὁ λοχίας βαρεῖαν ἐκστομίσας ὕβριν.

— "Οχι, δὲν πρέπει, καλὰ λὲς, εἶπεν ὁ σαλπικτῆς.

Ὁ ἔρρυθμος τῶν βημάτων κρότος προσήγγιζε.

Ὁ λοχίας ἔκυψε καὶ θωπεύσας τὸν κύνα ἀγωνιωδῶς ἀναπνέοντα·

— Σὺ δὲν θὰ τᾶφινες τὰ ὄπλα, δὲν εἶν' ἔτσι· Εἰσαι γενναῖος. Γεῖά σου.

— Γεῖά σου, Μαραφέτη! εἰσαι γενναῖος! εἶπον οἱ στρατιῶται καὶ ἐπανελάβον τὴν πορείαν αὐτῶν.

Τελευταῖος ἔμεινε ὁ σαλπικτῆς ἐφίλησε τὸν κύνα ὀλολύζων ὡς βρέφος.

— Θὰ τὸ 'πῶ 'ς τὸ στρατηγεῖο, καὶ θὰ σὲ βάλουν 'ς τὴν διαταγὴν τῆς ἡμέρας! ἢ ἀλλοιῶς θὰ 'πῃ πῶς δὲν ξέρομε πειὰ τί θὰ 'πῃ παληκαριά.

Καὶ ἀπεμακρύνθη βραδέως.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ γερμανικὸς στρατὸς παρήλαυνε, τὸ ὄπλον ἐπὶ βραχίονος, πρὸ τῆς τάφρου, τὸ δ' ἔδαφος ἔτρεμεν ὑπὸ τὰ βήματα αὐτῶν. Μακρὰν ὁ γάλλος σαλπικτῆς ἐξέπεμπε τὸ ἡχηρὸν σάλπισμά του, ὁ δὲ κύων τοῦ λόχου κεκλιμένος ἐν τῷ πληθῇ, προσήλου εἰσέτι τοὺς μὴ βλέποντας πλέον ὀφθαλμούς του, πρὸς τὴν ὁδὸν ἔπου ἐξηφανίσθησαν οἱ στρατιῶται.

[Jean Nicolai].

A. Π. Κ.

ΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑΙ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΚΩΝ

Ἐν προηγουμένῳ τῆς «Ἐστίας» φύλλῳ ἀνηγγεῖλαμεν τὴν ἐκδοσιν τοῦ συγγράμματος τοῦ διασέμου Ἀγγλου φυσιοδίδου Lubbock περὶ μυρμηκῶν, μελισσῶν καὶ σφηκῶν. Τὸ συγγράμμα τοῦτο περιέχει περιεργότατας ὄντως ἀποκαλύψεις περὶ τῶν ἡθῶν τῶν ὑμενοπτέρων ἐντόμων, ἃς διὰ μακρῶν καὶ ἐπιμόνων παρατηρήσεων καὶ πειραμάτων ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ ὁ Ἀγγλος ἐπιστήμων.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκ τῶν ἐντόμων οἱ μύρμηκες ὑπῆρξαν ἰδίως τὸ ἀντικείμενον τῶν πειραμάτων τοῦ Sir Lubbock, ἅτινα κατὰ τοῦτο διαφέρουσι τῶν ἐπιχειρηθέντων ὑπὸ ἄλλων ἐπιστημόνων, ὅτι ἐγένοντο μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἐπὶ ὠρισμένων ἐντόμων, τὰ ὅποια προηγουμένως ἐσημείωσε διὰ διακριτικοῦ τινος γνωρίσματος, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν φωλεῶν, ἃς ἐπὶ μακρὰς περιόδους ἐτήρει χάριν παρατηρήσεων. Ὁ Sir Lubbock πιστεύει ὅτι οἱ μύρμηκες εἰσὶ μᾶλλον κατὰλληλοι πρὸς παρατηρήσεις, εὐρίσκει ὅτι ἔχουσι τὴν νόησιν μᾶλλον ἀνεπτυγμένην καὶ λεπτοτέραν, τὴν δὲ φύσιν ἡμερωτέραν καὶ ἥττον εὐερέθιστον.

Διὰ τὰ πειράματα αὐτοῦ κατεσκεύαζε μυρμηκίας τεχνητάς ὡς ἐξῆς. Ἐλάμβανε δύο ὑαλινὰς πλάκας ἐχούσας μέγεθος ὡς ἕγγιστα 10 τετραγωνικῶν δακτύλων καὶ κατεσκεύαζε δι' αὐτῶν μικρὸν κιβώτιον διαφανὲς κλειόμενον δὲ ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους διὰ τεμαχίου ξύλου κινήτου μικρὰν ἔχοντος θύραν· τὸ ὑαλινὸν τοῦτο κλωδίον ἐτήρει κεκαλυμμένον πάντοτε, πλὴν μόνον ἡμέτερον χρόνον, καθ' ὃν ἔκαμνε τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ· τοῦτο δὲ διότι οἱ μύρμηκες δὲν ἀγαπᾶσι τὸ φῶς ἐν ταῖς φωλεαῖς αὐτῶν.

Τούτου γενομένου ὁ Lubbock ἐσημείου διὰ μικρὰς χρονιαστικῆς κηλίδος ἐπὶ τῶν νέων τοὺς μύρμηκας, οὓς ἤθελε νὰ ὑποβάλῃ εἰς παρατηρήσεις.

Ὁ βίος τοῦ μύρμηκος ἔχει τέσσαρας περιόδους. Πρώτη περίοδος εἶνε ἐκείνη, καθ' ἣν εὐρίσκεται ἐν καταστάσει ἐμβρύου ἐν τῷ ὠφί, εἴτα λαμβάνει μορφήν σκόληκος, κατόπιν γίνεται χρυσάλις καὶ τελευταῖον ἐντομον τέλειον.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐρεθῶσι δύο εἶδη μυρμηκῶν ἔχοντα τὰς αὐτὰς ἐξεις, δὲν εἶνε δὲ πάντοτε εὐκόλον διὰ πολλοὺς λόγους νὰ ἐξακριβωθῶσι καλῶς τὰ ἦθη αὐτῶν. Καὶ πρῶτον τὸ πλεῖστον τοῦ βίου αὐτῶν διέρχονται ὑπὸ τὴν γῆν, τῶν δὲ νέων ἡ ἀνατροφή γίνεται πάντοτε ἐν τῇ σκάτῃ· ἔπειτα οἱ μύρμηκες εἰσὶν ἰδιαζόντως κοινωνικὰ ζῷα καὶ ἐπομένως δύσκολον καθίσταται νὰ διατηρήσῃ τις χωριστὰ ἐν ἀποκεκλεισμένῳ μέρει μικρὸν μόνον ἀριθμὸν αὐτῶν· δυνατόν μάλιστα ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει νὰ μεταβληθῶσιν ἐντελῶς αἱ ἐξεις αὐτῶν. Ἐὰν δὲ πάλιν ἐξῇ τις νὰ διατηρήσῃ ὁλόκληρον τὴν κοινότητα, ὁ μέγας τῶν ἐντόμων ἀριθμὸς ἤθελεν ἐπιφέρει μεγάλην δυσκολίαν καὶ σύγχυσιν εἰς τὰς παρατηρήσεις· ἐπιπλέον δὲ παρετήρηθη ὅτι τὰ άτομα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους διαφέρουσι τὸν χαρακτήρα, τὸ αὐτὸ δὲ άτομον δύναται νὰ ἀλλάξῃ διαγωγὴν, μεταβαλλομένων τῶν περιστάσεων.

Ἐπαγωγότατον ἀνάγνωσμα ἀποτελοῦσι τὰ κεφάλαια, ὅσα ὁ Lubbock ἀφιεροῖ εἰς περιγραφὴν τῶν φωλεῶν, τῆς ἀρχῆς καὶ ὁργανώ-

σεως αὐτῶν, τῆς διανομῆς τῆς ἐργασίας, τῆς τροφῆς, καὶ ἀποταμιεύσεως ἐπιτηδεύων, τῶν πολέμων τῶν ἐντόμων τούτων καὶ τῶν ἀίχμαλσιων, εἰς ἃς ἀγούσιν οἱ μὲν τοὺς δέ. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα δὲ τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν αἰσθημάτων τῶν μυρμηκῶν βέβαιον δύνανται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἡ νευρική αὐτῶν κατὰστασις εἶνε λίαν ἀνεπτυγμένη, ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἔχουσιν ἐπιθυμίας καὶ πάθη λίαν ζωηρά.

Αἱ κοινότητες αὐτῶν εἶνε ἐνίοτε τοσοῦτον πολυαριθμοί, ὥστε δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰς μεγάλας τῆς γῆς πρωτεύουσας, τοὺς Παρισίους, τὸ Λονδίνον, τὸ Πεκίνον. Ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶνε τὸ σπουδαιότερον· τὸ μᾶλλον σημειώσεως ἄξιον εἶνε ἡ διοργανώσις τῆς κοινότητος, ἐν ἣ πάντα τὰ μέλη ἐργάζονται ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Sir Lubbock ἐπικρίνει καὶ ἀνασκευάζει τὰς παρατηρήσεις προηγουμένων αὐτοῦ ἐπιστημόνων, διαμφισβητῶν τὴν ὁρθότητά αὐτῶν περὶ τῆς ἀγαθότητος, τῆς ἀμοιβαίας συμπαθείας, ἃς εἶχον ἀποδῶσι εἰς τοὺς μύρμηκας, διατεινόμενος μάλιστα ὅτι παρὰ τοῖς παραδοξοῖς τοῦτοις ἐντόμοις τὸ μέγιστον εἶνε πάθος ἰσχυρότερον τῆς ἀγάπης.

Ἰσχυρότατον δ' ὡσαύτως ἔχουσι καὶ τὸ αἶσθημα τῆς κοινότητος αὐτῶν, καὶ τόσον, ὥστε οὐδέποτε εἶνε ἀνεκτὸς μύρμηξ εἰς κοινότητα ἐν ἣ εἶνε ξένος. Ἐκ τούτου δ' ἐπεται ἀναγκαίως ὅτι οἱ μύρμηκες τῆς αὐτῆς κοινότητος δύνανται εὐκόλως νὰ ἀναγνωρίσωσιν ἀλλήλους, ὅπερ εἶνε λίαν θαυμαστὸν, ἐὰν ληθῇ ὑπ' ὧσιν ἡ βραχυότης τοῦ βίου καὶ τὸ ἀπειράριθμον αὐτῶν. Ὁ εἰς κοινότητά τινα παρεισδύσας ξένος μύρμηξ προσβάλλεται ἀμέσως, διώκεται ἢ φονεύεται. Περιέργον δ' εἶνε ὅτι οἱ μύρμηκες ἀναγνωρίζουσιν ἀλλήλους καὶ μετὰ μακρὸν ἔτι χωρισμὸν μηνῶν ὁλοκλήρως.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὁ Sir Lubbock ἐπεχείρησε πειράματα, ὧν παρέχει λεπτομερῆ ἀφήγησιν. «Βεβαιότατον φαίνεται, λέγει, ὅτι παρὰ τοῖς μύρμηξιν ἡ ἀναγνώρισις ἀλλήλων δὲν εἶνε προσωπική, ἡ δὲ ἀρμονία αὐτῶν δὲν ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἕκαστος ἀναγνωρίζει ἀτομικῶς ὅλα τὰ ἄλλα τῆς Κοινότητος μέλη. Πρὸς τούτοις τὸ γεγονός ὅτι δύνανται νὰ ἀναγνωρίσωσι τοὺς φίλους των, καὶ ἂν ἔτι τεχνητῶς μεθυσθῶσιν, ὡς καὶ τοὺς ἐν τῇ φωλεᾷ αὐτῶν γεννηθέντας νεοσσούς, ἀλλ' ὑπὸ ξένων μυρμηκῶν ἀνατραφέντας, φαίνεται καταδεικνύον ὅτι ἡ ἀναγνώρισις δὲν γίνεται διὰ σημείου τινὸς ἰδιαιτέρου ἢ συνθήματος».

Ἐξαιρέτως ἀνεπτυγμένη εἰς τοὺς μύρμηκας εἶνε ἡ αἰσθησις τῆς ὀσφρήσεως· σχεδὸν εἰς τὸν δρόμον αὐτῶν δὲν ὀδηγοῦνται ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀλλ' ἀπλῶς κάμνουσιν ἐπιδοθητικὴν αὐ-

τῶν χρῆσιν, πολὺ ὅμως μικροτέραν ἢ ὅσην θὰ ἐκάμνομεν ἡμεῖς ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν.

Τέλος περιεργόταται εἶνε αἱ ἀνακοινώσεις περὶ τὰς ευκολίας τῶν μυρμηκῶν εἰς νόησιν τῆς γεωμετρικῆς διευθύνσεως καὶ εἰς εὐρεσιν τῆς ὁδοῦ αὐτῶν, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ εὐρίσκειν τὰ ἔχνη ἀλλήλων, ὡς καὶ περὶ τῆς ευκολίας τῆς συνεννοήσεως αὐτῶν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ βουλευτὴς Δ* παρουσιάζει εἰς τὸν ὑπουργὸν Τ* ἕνα νεοφώτιστον τοῦ κόμματος, ὑψηλὸν τὸ ἀνάστημα, ὅστις ὅμως κατὰ τὴν συνδιάλεξιν ἐπέδειξε πλειοτέραν ζωηρότητα καὶ ἐλαφρότητα ἢ ἐμβρίθειαν κρίσεως καὶ εὐφυΐαν. Τὴν ἐπιούσαν ὁ βουλευτὴς ἐρωτᾷ τὸν ὑπουργὸν πῶς τοῦ ἐφάνη ὁ νέος φίλος τοῦ κόμματος.

— Εἶνε ἄνθρωπος ὑψηλόσωμος καὶ καλοκαμωμένος, ἀπαντᾷ ὁ ὑπουργός.

— Γιὰ τὸ κεφάλι· πέτε μου, λέγει ὁ βουλευτής. Πῶς σὰς ἐφάνη τὸ πνεῦμά του;

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ὑψηλὸν ἀνάστημα ὁμοιάζουν κάποτε μὲ τὰ σπήτια ποὺ ἔχουν πολλὰ πατώματα· τὸ ἐπάνω—πάνω εἶνε πάντοτε τὸ χειρότερα σιγυρισμένον.

* *

Ἐνίοτε ἡ φιλαργυρία εἶνε κληρονομικὴ ὡς ἀσθένεια ὁργανικὴ.

Ὁ γνωστὸς φιλόργυρος Π. εἰσέρχεται εἰς τὸ Σολωνεῖον μὲ τὸν ἐπταετῆ υἱόν του.

— Διάλεξε, τῷ λέγει πλησιάζων πρὸς τὰ ἐκτεθειμένα γλυκίσματα.

Ὁ υἱὸς σκέπτεται ἐπὶ μακρόν.

— Ἐδιάλεξες; ἐπαναλαμβάνει ὁ πατήρ.

— Μάλιστα, ἀπαντᾷ ὁ υἱός, θέλω νὰ μοῦ δώσουν ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα ἐκεῖ τὰ . . . ἀσημένια κουταλάκια.

* *

Ὁ Ἀγαθόπουλος προσέρχεται εἰς τὸν δεξιότερον ὁδοντοίατρον τῆς πρωτευούσης ὅπως ἐκριζώσῃ ἀलगούντα ὀδόντα.

Ὁ ἱατρός εἰς μίαν στιγμὴν, πρὶν προφθάσῃ νὰ φωνάξῃ κἂν ὁ Ἀγαθόπουλος, ἐκριζοῖ τὸν ὀδόντα.

— Τί σὰς χρεωστῶ, γιχατρεί; ἐρωτᾷ ὁ Ἀγαθόπουλος ἐνθουσιασμένος ἐκ τῆς ταχύτητος.

— Πέντε φράγκα, ἀπαντᾷ ὁ ὁδοντοίατρος.

— Πέντε φράγκα! Ἀμ ἐγὼ ἐπῆγα πέρυσιν εἰς ἕνα μπαρμπέρη καὶ ἐπῆρε μὲ τανάλια μία πῆχη, καὶ μοῦ ἐτραβούσε τὸ δόντι μισὴ ὥρα, καὶ μὲ ἔφερε γύρω στὴν κάμαρη τρεῖς φορές

ἀπὸ τὸ τραβήγμα καὶ μοῦ πῆρε μόνον ἕνα φράγκο, καὶ θὰ πληρώσω ἑστὰς γιὰ μὲν στιγμὺλα πέντε;

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ φιλόδοξος δι' ἕνα μόνον λόγον ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του: διὰ νὰ κυβερνήσῃ αὐτήν.

Ὅταν οἱ λαοὶ θὰ παύσωσι πιστεύοντες εἰς σωτήρας, τότε μόνον θέλουσι σωθῆ.

Τῶν μικρῶν ἡ ἀρετὴ στηρίζεται συνήθως ἐπὶ τῆς ἀρετῆς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ὡς τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα φυτὰ, ἅτινα ἀναρριχῶνται εἰς τὸν κορμὸν δρυός, ἵνα μὴ καταπατηθῶσιν.

Ἡ ἀσθένεια τοῦ χαρακτήρος εἶνε πολὺ χειρότερον κακὸν ἢ ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη· δύναται νὰ ἐκτιμᾷ τὸν ἰσχυρογνώμονα, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸν ἀσθενοῦς χαρακτήρος ἄνθρωπον.

Ὅ,τι ἡ κεκτημένη ταχύτης ἐν τῇ φυσικῇ, τοῦτο ἐν τῇ ἠθικῇ ἡ ἔξις.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ πίστις τοῦ κυνός. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ μηχανικὸς σιδηροδρομικῆς τινος ἀμαξοστοιχίας τῆς Ἀγγλίας διέκρινε σῶμα ἀνθρώπινον ἐκτάδην κείμενον. Παρ' αὐτῷ δ' εἶδε μεγάλωσμον κύνα κρατοῦντα διὰ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ τὸ ἐπανωφόριον τοῦ νεκροῦ, καὶ ἀπελπιστικούς καταβάλλοντα ἀγῶνας ὅπως ἐλύσῃ αὐτὸ ἐξω τῶν τροχιῶν τοῦ σιδηροδρόμου. Πρὶν ὁ μηχανικὸς προφθάσῃ νὰ σταματήσῃ τὴν ἀμαξοστοιχίαν αὕτη προῦχώρησε μέχρι τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸ πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν πετρῶν χρησιμεῦον μηχανήμα ἐσφενδόνῃσε δέκα βήματα μακρὰν τὸν κύνα, συγχρόνως δὲ καὶ τὸν ἀνθρώπον, διότι στερεῶς ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων ἐκράτει αὐτὸν ὁ κύων. Σταματησάσης τῆς ἀμαξοστοιχίας ἀστυνομικὸς τις ὑπάλληλος καὶ πολλοὶ περίεργοι κατέβησαν ὅπως ἴδωσι τὸ σῶμα, ἀλλ' ἀδύνατον ὑπῆρξεν εἰς αὐτοὺς νὰ πλησιάσωσι τὸν νεκρὸν, διότι ὁ κύων κατεκλίθη παρ' αὐτὸν ὠρούμενος καὶ ἀπειλητικῶς δεικνύων τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ. Ἐν ταῦτοις ὁ ἄνθρωπος ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἦτο τις ὀνόματι Γεώργιος Νεβός, κάτοικος τῆς παρκαμμένης πόλεως, καὶ ὅτι ὁ κύων ἐκεῖνος ἦτο ἰδικὸς του. Ὑπετέθη ὅτι ὁ Νεβός διαβίωνων ἐκεῖθεν κατέπεσε, καὶ κτυπήσας ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς ἐπὶ προχίᾳς τὴν κεφαλὴν ἐξέπνευσε. Ὁ ἀστυνο-